

Dansen met het
verleden

*Dansen met het
verleden*

Marijke Maes

Uitgeverij: Brave New Books

Foto omslag: Pixabay

ISBN: 9789464928877

Copyright: © Marijke Maes

Website: www.marijkemaes.be

Niets uit deze opgave mag worden verveelvoudigd en/of kenbaar gemaakt op welke wijze ook zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Storm

Augustus, Caraïbische zee, 2012.

Er klonk muziek en gelach rond het zwembad op het bovendek van *The American Princess*, een gigantisch cruiseschip.

Honderden mensen hadden er zich verzameld voor een galafeest.

Iedereen had net lekker gegeten en de champagne vloeide nog steeds rijkelijk waardoor er steeds meer mensen begonnen te dansen.

Ze namen even hun serieuze masker af en maakten plezier, het kon hen even niets schelen wat andere mensen van hen dachten, het was immers vakantie.

Het was een hete dag geweest, nu was het nog steeds erg zwoel, er hing een dreigend onweer in de lucht.

Elly (12 jaar) en James (13 jaar) waren op vakantie met hun ouders.

Hun ouders waren al heel lang goede vrienden, ze zagen elkaar regelmatig.

Omdat Elly en James met elkaar waren opgegroeid hadden ze een hechte band met elkaar.

Ze waren hele goede vrienden geworden.

De voorbije namiddag hadden ze in het zwembad doorgebracht en ze hadden erg veel plezier gehad.

Elly voelde zich erg gelukkig, deze vakantie was geweldig!

Hoe kon het ook anders met James aan haar zijde?

De laatste tijd was James steeds belangrijker voor Elly geworden.

Ze waren altijd al goede vrienden geweest maar de laatste tijd voelde het anders, het was soms alsof ze kriebels in haar buik voelde toen James bij haar was.

Ze begreep dit rare gevoel niet en ze vond dit vreemd.

Toen ze de voorbije namiddag met James in het zwembad aan het spelen was en hij haar toevallig had aangeraakt, had ze vreemde tintelingen in haar lichaam gevoeld.

Wat was er toch met haar aan de hand?

Waarom had ze deze vreemde gevoelens terwijl dat vroeger niet zo was?

Het galafeest vonden ze beiden niet zo interessant dus ze besloten om onopgemerkt naar het benedendek te sluipen, daar hadden ze immers een prachtig uitzicht over de oceaan.

Elly hield ervan om naar de zee te staren, het bracht haar tot rust.

Toen ze beiden uit het zicht van de volwassenen waren verdwenen begon James plots te rennen.

“ Ik zal de eerste zijn! “, riep hij.

“ Hey, dat is niet eerlijk! “, riep Elly die hem achterna holde.

James kwam als eerste aan.

“ Ik heb gewonnen! “, riep hij.

“ Je had al meters voorsprong! “, hijgde Elly.

“ Een topballerina als jij kan mij toch wel inhalen? “, grapte James.

“ Jij danst ook en nog beter dan ik. “, zei Elly.

“ Dat is niet waar, jij danst veel beter dan ik. “, zei James.

Hun gemeenschappelijke passie was ballet, omdat James een jaar ouder was dan Elly zat hij ook een jaar hoger. James mocht al op spitsen dansen en dat vond Elly geweldig, ze kon niet wachten tot ze dit ook mocht doen. Elly glimlachte naar James, ze waardeerde het erg dat James altijd zo lief voor haar was.

James kon veel beter dansen dan Elly maar toch hield hij vol dat zij beter danste.

James keek haar liefdevol aan, ook hij had gevoelens voor Elly.

Omdat hij ouder was dan Elly begreep hij precies wat deze rare sensaties, die ze beiden in hun lichaam voelden hen wilden vertellen, ze waren verliefd op elkaar.

James probeerde deze gevoelens te verdringen, ze waren beiden nog zo jong en het zou vast en zeker hun vriendschap in gevaar brengen als hij ooit Elly over zijn gevoelens zou vertellen.

In de verte konden ze de donder horen, ze werden plots opgeschrikt door een felle bliksemschicht die op het water weerkaatste.

Elly schrok en ging dichterbij James staan waarna hij zijn arm om haar heen sloeg.

“ Je hoeft niet bang te zijn, ik ben bij je. “, fluisterde James.

Elly beseft plots dat ze zich in de armen van James bevond en vond dit wat vreemd, haar hart ging wild tekeer.

James daarentegen genoot ervan dat Elly zo dicht bij hem stond.

Hij kon Elly beschermen en dat vond hij fijn.

“ Zouden we niet beter naar binnen gaan James? “, vroeg Elly “ Misschien zoeken onze ouders ons. “

“ Dat is een goed idee. “, zei James.

Een enorme bliksemschicht volgde, een bliksemschicht die de boot raakte.

Elly en James hoorden een enorme knal, gevolgd door een luid gekraak, het klonk alsof de boot scheurde.

Ze voelden de grond onder hun voeten beven.

“ Ik ben bang James! “, zei Elly, ze huilde.

“ Kom, we gaan naar binnen. “, zei James.

Toen ze naar binnen gingen zagen ze dat er een groep mensen op hen afkwam, ze waren in paniek.

“ Ga naar buiten, er is een lek...de boot zinkt! “, riep een vrouw “ Ga naar de reddingsboten! “

“ Maar onze ouders zijn nog binnen! “, schreeuwde Elly.

“ Ga! Nu! “, schreeuwde de vrouw “ De kinderen moeten als eerste het schip verlaten! “

Elly keek James wanhopig aan.

“ We kunnen onze ouders toch niet achterlaten? “, zei Elly.

Op dat moment zagen ze dat de gang zich vulde met water.

“ Elly, we moeten mee met die reddingsboten. “, zei James “ Ze zullen onze ouders wel vinden. “

“ Kom op! “, riep de vrouw wanhopig “ Ga naar de reddingsboten! “

“ Maar onze ouders! “, riep Elly.

“ Kom Elly, we moeten gaan. “, zei James, hij nam Elly haar hand vast “ Het komt wel goed, ik ben bij je. “

Elly besloot naar James en de vrouw te luisteren en ze liepen samen hand in hand naar de reddingsboten.

“ Vlug, stap in! “, zei de vrouw.

Ze stapten in en al gauw werd de boot gevuld met andere kinderen waarna de boot naar beneden gelaten werd.

De bestuurder van de boot voer weg van het schip.

Op de boot klonk gehuil, Elly keek nog even achterom en hilde.

Ze vroeg zich af of ze haar ouders ooit nog terug zou zien.

James nam Elly haar hand stevig vast.

“ Ik ben bij je. “, fluisterde hij.

De auditie

Augustus, The Royal Ballet School, New York City, 2018

Elly baande zich een weg door de menigte naar de auditiezaal.

Ze had net het nummer 108 aan de inschrijvingsbalie ontvangen die ze nu haastig op haar balletkleding probeerde te kleven.

Het was druk in de gangen, een honderdtal jonge mensen waren naar deze auditie gekomen in de hoop dat ze in de beste balletschool van het land les zouden mogen volgen.

De moed zonk Elly in de schoenen.

Zou de jury haar wel uitkiezen?

Er waren vast wel betere dansers dan haar.

Plots dacht ze aan haar adoptieouders die haar bemoedigend hadden aangesproken voor ze vertrok.

Haar adoptieouders geloofden in haar dus ze moest nu ook in zichzelf geloven.

Ze wou hen niet ontgoochelen, ze hadden al zoveel voor haar gedaan.

Nadat ze gered waren van de schipbreuk waren Elly en James in een adoptiegezin geplaatst.

Hun ouders hadden ze nooit teruggevonden.

Elly werd geadopteerd door Mary en John en James werd in een ander adoptiegezin geplaatst.

Door de scheepsramp was Elly niet enkel haar ouders verloren maar ook haar beste vriend waardoor Elly ontroostbaar was geweest.

Ze had het geluk gehad dat Mary en John haar liefdevol hadden opgevangen.

Elly had zich geen betere adoptieouders kunnen wensen, ze zag Mary en John dan ook als haar echte ouders, hoewel ze haar biologische ouders nooit zou vergeten. Ze hield van hen allemaal want ze hadden allemaal een belangrijke rol gespeeld in haar leven.

Mary en John hadden haar toegestaan om haar grote droom te volgen.

Elly wilde een professionele danseres worden en waar kon ze dit beter bereiken dan hier in *The Royal Ballet School*?

Ze was vastberaden om haar uiterste best te doen zodat ze haar droom zou kunnen waarmaken.

Eindelijk had ze de auditiezaal bereikt, ze zag dat de meeste mensen zich al op het podium hadden verzameld.

Elly liep vlug naar het podium.

Ze keek wat onrustig om zich heen toen ze daar was aangekomen.

“ Je hoeft je niet te haasten lieverd... “, zei een Afro-Amerikaans meisje die erg aardig leek “ De jury is er nog niet. “

“ Ik raakte in paniek toen ik zag dat er al zoveel mensen op het podium stonden. “, zei Elly.

“ Dat is niet nodig, het is beter dat je rustig bent om aan de auditie te beginnen. “, zei het meisje “ Ik ben Sophie trouwens. “

“ Ik ben Elly. “, zei Elly terwijl ze naar het meisje glimlachte.

Op dat moment kwam de jury de zaal binnen.

“ Dag allemaal...”, zei een slanke man van middelbare leeftijd “ Ik ben meneer Johnson, directeur van *The Royal Ballet School* en dit zijn mevrouw Miller en meneer Davis, twee leerkrachten die op onze school lesgeven. Dit is hoe we te werk gaan, we laten de muziek spelen en jullie dansen de ingeoeffende routines, na elke dans selecteren we een aantal mensen, de overgebleven mensen worden dan toegelaten op onze school. “

Iedereen ging op zijn plaats staan en toen de muziek startte gaf iedereen het beste van zichzelf.

Het ging goed voor Elly.

Op het einde van de vierde dans werd Elly opnieuw geselecteerd, ze mocht samen met negentien andere mensen waaronder ook Sophie, de laatste dans meedansen.

Ze voelde de zenuwen door haar buik gieren toen ze aan de laatste dans begon.

Toen de muziek stopte werd ze pas echt zenuwachtig.

“ Nummer 31, 148, 15, 68, 72, 101, 108, 45, 130 en 55 mogen naar voren komen. “, zei meneer Johnson.

Elly deed een stap naar voren en keek zenuwachtig naar Sophie die ook een stap naar voren deed.

Wat was dit zenuwslopend!

Zouden ze mogen blijven of zouden ze moeten gaan?

“ Jullie mogen les volgen op onze school lieve mensen, jullie waren fantastisch! “, zei meneer Johnson.

Elly sloeg haar handen voor haar mond.

Had ze dit goed gehoord?

Was ze geselecteerd?

Sophie kwam naar haar toegelopen.

“ We hebben het gehaald! “, riep ze, ze omhelsde Elly.

“ Ik denk dat ik droom! “, zei Elly.

“ Mensen, jullie mogen de sleutel die jullie ontvangen hebben om jullie spullen op te bergen houden, dit wordt jullie locker. “, zei meneer Johnson “ Welkom op onze school, we zien jullie graag terug in September. De mensen die niet geselecteerd zijn wil ik graag bedanken voor jullie deelname, ik wens jullie nog veel succes toe. “

“ Geweldig dat we hier nu studenten zijn, is het niet? “, vroeg Sophie “ Misschien kunnen we samen een kamer delen? “

“ Heel graag! “, zei Elly, ze straalde.

Elly had niet alleen een plaats op de school bemachtigd, ze had er ook een vriendin bijgekregen.

Ze nam afscheid van Sophie en liep dansend door de gangen op weg naar haar locker, ze voelde zich zo gelukkig.

Ze kon niet wachten om het goede nieuws aan haar adoptieouders te vertellen.

Ze danste met haar ogen dicht en botste plots tegen